

[Sigsgaard.]

netop er dette forhold, de borgerlige parti-ers pressemonopol og deres økonomiske for-trinsstilling og dermed den ensidige in-formation og de deraf følgende skæve valg-resultater, der gør udenomsparlamentari-ske aktioner som strejkerne nødvendige. Mere besynderligt er det, at arbejderpartier på denne baggrund deltager i fordømmelsen af strejkerne, og at disse arbejderpartier gi-ver det udseende af, at dette skæve folke-ting vil gøre noget som helst væsentligt ved de problemer, der er.

Det har stået klart hele tiden, at regerin-gen ingen væsentlige indrømmelser ville give. Alligevel foreslog socialdemokratiet og SF med kommunistisk støtte et udvalg nedsat. Må jeg minde om, hvad jeg sagde, da man vedtog at nedsætte ikke forhand-lingsudvalget, men forhalingsudvalget. Jeg citerer mig selv fra Folketingets forhandlin-ger den 29. januar 1970, sp. 3086:

„Ingen skal gøre sig illusioner om, hvad der kommer ud af det udvalgsar-bejde. Jeg beklager at måtte opfatte det først og fremmest som et forsøg på at trække situationen lidt i ørene. Man vil fortælle arbejderne, at nu må de sandelig tage det roligt, for nu arbejder folke-tinget med deres problemer; så håber man på den måde at besværges uroen, og når udvalget så om nogen tid barsler med en mus, håber man, at gassen i mellemti-den er gået af ballonen.“

Nu har udvalget barslet med en mus. VS har fået langt mere ret, end vi bryder os om. Regeringen har udtrykkelig gang på gang afvist de fornuftige forslag, der er stil-let. Man vidste, at regeringen i dag ville gøre det igen. Nu har vi hørt det. Og hele debatten er for så vidt spildt. Man kan kun håbe, at dens manglende resultat bedre end mange ord vil overbevise folk om, at folke-tinget ikke vil løse problemerne. Folketin-get kan presses til at gøre noget, det er en helt anden sag, men naturligvis er det svært, når også arbejderpartier prøver på at

forhindre lønarbejderne i at lægge pres på folkettinget.

Endelig skal det også siges, at en række af de alvorlige problemer, der ligger bag strejkerne, ikke kan løses af folkettinget uanset pressets styrke. Udbytningen af og presset på arbejderne er mange steder øget kolossalt på grund af, at tempoet er sat utåleligt op. Der rationaliseres, og ofte får arbejderne ikke andel i gevinsten, men får tværtimod ringere arbejdsvilkår. Tidsstudi-erne, det jagede akkordarbejde, skifteholds-arbejdet, det er alt sammen nye piske, der svinges over lønarbejderne. Kun gennem klassekampen kan denne udvikling ændres, det klares ikke ved venskabelige forhand-linger mellem arbejdsgivere og LO-ledere og slet ikke i folkettinget. Arbejdsgivere og arbejdere har modsat rettede interesser, snakken om, at vi alle er i samme båd, er romantisk vrøvl. Et mindretal sejler i en luksusyacht, medens flertallet, arbejdere, funktionærer, almindelige tjenestemænd og deres ligestillede må slås om 2. og 3. kl. bil-letter på en gammel primitiv damper. Fol-keetinget har aldrig antastet det system og vil heller ikke gøre det nu. Jeg håber, at alle de på den gamle damper gør sig klart, at de bliver på den gamle damper, så længe de tror, at folkettinget og staten vil klare alle deres problemer.

Det egentlige problem er selvfølgelig, at de egentlige producenter, arbejderne, af arbejdsgiverne bliver frataget værdien af det, de producerer, og derpå bliver spist af med en beskeden løn. Den kolossale magt, som arbejdsgiverne og de med kapitalen har samlet på deres hænder, har i hundrede år knækket flertallet. Spørgsmålet er, som Wolf Biermann synger, hvornår flertallet knækker magten.

Derpå nogle ord om de forslag, der er stil-let. Den 29. januar foreslog socialdemokra-tiet og SF, at skatten skulle sættes ned ved, at trækprocenten sættes ned. Jeg påviste, at det ville give 16 gange så stor en bespa-relse for en 100.000 kr.-indkomst som for